

Dincolo de aparențe

Cameristele

CAMERISTELE de Jean Genêt. În românește de Liana și Adrian Dobrescu • TEATRUL "A. DAVILA" din PITEȘTI • Data reprezentației: 25 septembrie 1998 • Regia: Laurian Oniga • Scenografia: Mihaela Dinu-Pițigoi • Distribuția: Carmen Hancearek (Claire), Daniela Cristea (Solange), Wilhelmina Câta (Doamna).

Imprevizibil de la o montare la alta, decepționând adesea dar interesând întotdeauna, Laurian Oniga continuă să fie unul dintre cei mai înzestrați și mai inegali regizori ai generației sale. Incapabil să facă spectacole *cumînți* sau să se *cumînțească* pe sine însuși, în raporturile-i politico-erotice cu realitatea, Laurian Oniga este un creator de mesaje în răspăr, pe care actorii-emisători le transmit cu o remarcabilă bună-credință unui public niciodată dezamăgit de propria-contrarietate. Pentru cei care-l cunosc mai demult, incoerența montărilor sale – atunci când se ajunge chiar până la ea – poate fi doar reflexul unei revolte anarhice, Oniga preferând să calce-n străchini decât să împrumute călcătura altcuiva, iar limpiditatea – atunci când se ajunge, totuși, la ea –, un semn de sedimentare și cristalizare a revoltei sale din-

totdeauna, atitudinal defini-torie.

Fată de tot ce-am văzut până acum semnat de Laurian Oniga, **Cameristele** de la Pitești pare aproape o lacrimă. Textul lui Genêt e

receptat "simpatetic", revolta capătă adâncime și profunzime, iar calitatea noastră de "spectatori" e subminată și chiar anulată de oglinzile care plachează podiumul de joc, răsfrângând imaginile scenice într-un halou de stranie poeticitate, care nu e totuși departe de a ne conține. Am putea fi, cu toții, "slujnicele" sau "cameristele" (mai mult sau mai puțin conștiente) ale marilor potenți ai zilei, detumându-ne (legitimele?) pomiri criminale în neputincioase scrășniri de revoltă, desigur bine paginate, puse în undă sau televizate, cu doze variabile de umor sălcu și netrebnic.

Aproape de nerecunoscut prin lipsa oricărei ostentații regizorale, Laurian Oniga ne invită la un spectacol *cameral*, efectiv de *studio*, *melodicitatea* punerii în scenă adresându-ni-se cu o persuasiune aparte. Cea mai "înalță" voce a acestui

trio, trăind până la conștientizare drama sau tragedia revoltei neputincioase, e Solange, partitură căreia actrița Daniela Cristea îi conferă o "cantabilitate" modică, tensionată, intens sugestivă. O bună evoluție scenică, demonstrând siguranță și forță dramatică, e datorată lui Carmen Hancearek (Roxin), convingătoare în Claire. Mai puțin izbutită e Doamna, conturată schematic, "fără dramă", dar cu o excedentară gesticulație, de Wilhelmina Câta. Soluția scenografică propusă de Laurian Oniga și semnată de Mihaela Dinu-Pițigoi obligă, la un moment dat, la o limitare a mișcării scenice, de care nu toate actrițele știu să profite în egală măsură. Drumul parcurs în compania lui Laurian Oniga i-a dat însă fiecăreia o șansă.

Cum nu e singurul posibil "(re)început de drum" la care asistăm în ultimii ani la Teatrul "A. Davila" din Pitești, ne-am bucura să putem consemna, cât de curând, și elementele de continuitate ale unei adevărate (și adecvate) direcții teatrale.

Victor Parhon

Wilhelmina Câta, Daniela Cristea și Carmen Hancearek

